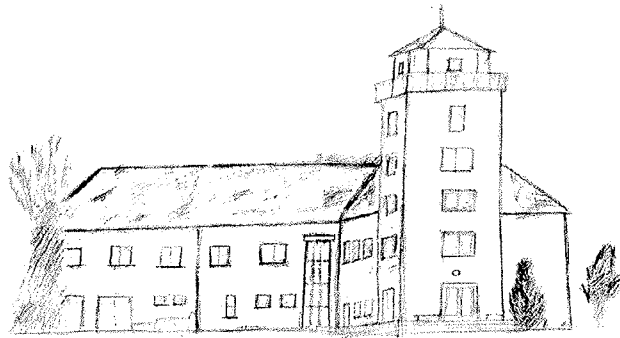
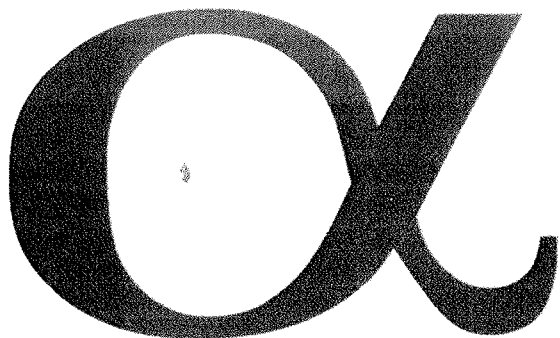

V. ÉVFOLYAM IX. SZÁM *ALFA, A SZENTENDREI REFORMÁTUS GIMNÁZIUM LAPJA* 2004. MÁJUS

Ballagás

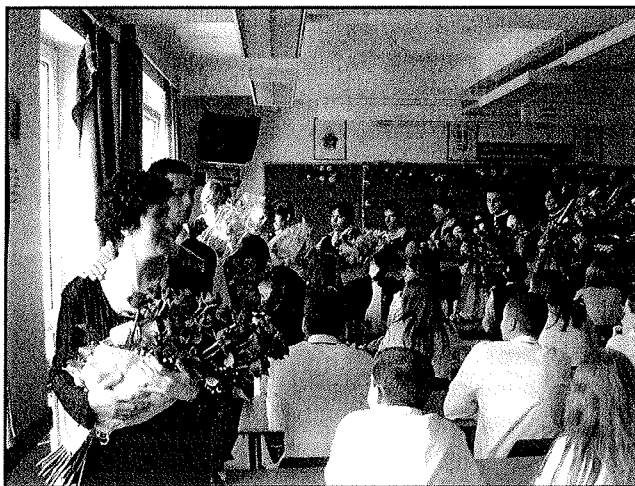
Igazgatói beszéd:

Kedves búcsúzó Tizenkettedikesek!

Biztosan Ti is észrevettétek már, hogy az idő nagyon érdekesen telik: néha rohan-nak a napok - most volt csak hétfő és már is péntek van! nemrégén még havazott, most meg száz ágra süt a nap! máskor meg cammog: még mindig nincs este? hát soha nem lesz már tavasz? Az elmúlt négy évben is ezt éltük meg. Most jöttetek, fiatalon, félénken, és íme már mentek is, felnőtten, bátran, tetre készen. Mintha csak tegnap lett volna, hogy ott álltatok a színpadon, kezetekben az új nyakkendővel és jelvénnyel és éppen olyan várakozva néztetek rám, mint most: mondjak már valamit, amitől elmúlik a torkotokban az a szorító érzés, amitől a szívetek dobogása csendesedik. Bevallom nektek, hogy mindig könnyebb helyzetben vagyok, amikor fogadni kell az újakat, mint amikor utoljára kell szólnom a távozókhoz. Az együtt eltöltött négy év a számomra is sokat jelentett, sok együtt meghallgatott áhitatot, átizgult vizsgát, büszkeséggel megnézett ünnepséget, kirándulást, tábort, kihirdetett ösztöndíjat, válllvetve végzett munkát.

Mi legyen hát a búcsú ajándék, amit nektek adok? Egy képet választottam, amit valamikor fiatal koromban láttam. Budapesten éltünk, a Városligethez közel lévő fasorban. Biztosan tudjátok, hogy arrafelé trolibuszok járnak. Nagy, bordó színű járművek, amik áramszedővel csatlakoznak a felső villamos vezetékhez. Ez az áramszedő olyan hosszú és olyan ügyesen van ki-képezve, hogy ha kell, még egy járművet is

ki lehet ügyesen kerülni, anélkül, hogy megszakadna az összeköttetés. Egyszer azonban az történt, hogy egy vigyázatlan vezető nem számította ki elég jól a lehetőségeit. Az áramszedő ehhez már túl rövid volt és lepattant a vezetékről. A trolis megállt, nem tudott tovább menni. Az utasok kiszálltak, pár erős ember kitolta az út szélére a használhatatlan járművet és az ott maradt egyedül, árván. Továbbra is szép

volt, csillogó és tiszta, csak éppen semmi-re sem volt többet használható. Én arra jártam és elraktároztam az emlékezetemben ezt a szomorú látványt. Most eszembe jutott és szeretném nektek továbbadni.

Négy évig jártatok egyházi iskolába. Napról napra, hétről hétre, hónapról hónapra össze voltatok kötve a felső vezetékkel. Még akkor is, ha nagyobb szeretetek volna kerülni, mint amennyit az áramszedők megengedett volna. Mi, tanáraitok, születeitek vigyáztunk rátok. Elétek tettük a becsület ívet minden héten. Ki tudja, talán a hittan tanár vagy az osztályfőnök összevont szemöldöke miatt, de csak elindultatok a templom felé, még akkor is, ha nehezetekre esett. Felolvastuk nektek

minden reggel a napi igét. Néha álmosak voltatok, vagy fáradtak, zaklatottak vagy izgatottak, de csak megálltatok és rácsodálkoztatok egy pillanatra. Holnaptól elengedjük a kezeteiket. Nem kell beszámolótok arról, hogy voltatok-e a gyülekezetben, elolvastatok-e az aznapra szánt igei útmutatást. A saját felelősségeitek lesz, hogy tartjátok-e a kapcsolatot a felső vezetékekkel, vagy kisodródtok az út szélére, és megpróbáltok a saját fejetek után, vezetés nélkül élni. Azt tanácsolom nektek búcsúzóul: ha gondok adódnak az életetekben, nem mennek a dolgok, nem vagytok boldogok és elégedettek, ellenőriztétek mindig, nem szakadt-e meg a kapcsolat a felső vezetékkel?

Négy évig jártatok magyar iskolába. Abban a világban, ahol most pár napja élünk, nagy szükségetek lesz erre az emlékre. A zászlóéra, ami után minden ünnepélyen együtt lépkedtünk, a Himnuszra és a Szózatra, amivel kezdtük és zártuk megemlékezéseinket, a versekre, amiket meg kellett kívülről tanulnotok, a regényekre, amikről morgó-

lódva írtátok az olvasónaplót. Bele tartoztatok egy nagy hálózatba és vigyáztunk rátok, hogy ezt el ne felejtsetek. Figyelmeztettünk benneteket október 6-ára és ellenőriztük az ünnepelő ruhába öltözést március 15-én. Holnaptól senki nem követel meg tőletek semmit. Élhetek szabadságokkal, amit annyit emlegettetek négy éven át, tiltakozva a kötöttségek ellen. Használhatjátok október 23-át arra, hogy jól kialudjátok magatokat és elmehettek más országba dolgozni, ha ott több fizetést kaptok. De vigyázzatok, ha lekapcsolódtok a felső vezetékről, könnyen egyedül maradhattok. Az akkumulátor gyorsan kimerül és boldogságot a legnagyobb gazdagság sem adhat.

Négy évig jártatok egy olyan iskolába, ahol a fegyelem, a becsület, az igazmondás éppen olyan fontos törvények voltak, mint a szabadesés a fizikában, vagy a hasonulás a magyar nyelvtanban. Nehezen fogadtátok el, sokat lázadtatok ellene. Miért? Miért? kérdeztétek mindenre. Miért kell időben beérkezni, miért nem lehet engedély nélkül kilépni, miért kell sok hiányzás esetén beszá-

molni, miért kell énekkarra járni, miért, miért? Most már, hogy önállóak lesztek, megértitek miért. Azért, hogy megtanuljátok megérezni azt a pontot, aminél már nem mehettek tovább anélkül, hogy el ne veszítsetek a kapcsolatot a felső vezetéssel. A munkahelyi pontatlanságokért könnyen az állásotokkal, a füllentésekért a baráti kapcsolataitokkal, a megbízhatatlanságokért a házasságokkal fizethettek. A felnőtt életben nincs ellenőrző, osztálytűkőr, ott nincs javítási lehetőség, egyszerűen kitolnak az út szélére és magatokra hagynak.

Kedves búcsúzó Diákok! Felnőttnek lenni nem könnyű. Vigyázzatok nagyon magatokra és ne felejtsetek el, hogy addig nem érhet benneteket semmi baj az úton, amíg nem veszítitek el a kapcsolatot a felső vezetéssel. Ha pedig ez mégis megtörténne, vegyétek elő újból a Bibliátokat és a zsoltáros szavainak segítségével biztosan visszatálátok:

"Útaid Uram mutasd meg, hogy el ne tévelyedjem,

Tè ösvényidre taníts meg, miken in-
tezd menésem,

És vezérelj engemet a Tè szent, igaz
lgédben,

Oltalmazd életemet, mert benned bí-
zom Úr Isten."

Simándi Csaba (12.a) beszéde:

Köszöntöm a kedves szülőket, igazga-
tónót, tanárokat, az egybegyűlteket és di-
áktársaimat!

Utolért minket a búcsú perce. Hu-
szonhat embert hegesztett össze az ÚR,
s most lassan feloldja a láthatatlan for-
rasztóanyagot, csak néhányunknak ada-
tik meg, hogy e kö-

telék megmaradjon. Azt hiszem, joggal
mondhatja bármelyikünk, hogy érté-
kes volt ez a négy év. Mindenkinek adott
valamit. Nem biztos, hogy pont azt, amit
keresett, de nem ez a fontos, a nagy dol-
gokra ott az élet. Ezeket az apróság-
okat összerakva jö-
vünk rá, hogy em-
berré formálódtunk.

Mialatt az iskola és a szülők neveltek
minket, észre sem vettük, hogy a legna-
gyobb hatást egymásra gyakoroltuk. Mindenkinek egyformán megvan ebben
a szerepe, a felelőssége, kivétel nincs.

Kilencedikben forrófejű gyerekek vol-
tunk, felelőtlenek és szabadok. Az első
órákon a tanárok tanácsai, utasításai fele-
lemmel és megdöb-
benéssel töltötték el
bennünket. A szá-
monkérdések az új-
donság erejével ha-
tottak ránk, nem
tudtuk még hogyan
kell felkészülni egy
dolgozatra, feleletre.
Aztán lassan, nehéz
munkával beleszok-
tunk mindenbe.
Mindenki elkezdte
építeni a maga békés
kis világát, baráti kö-
rét az osztályban. A
második évben már minden egyszerű-
nek látszott, még nem csapott meg min-
ket az érettségi és a felvételi szele. Év vé-
gén eljött a kémia vizsga, amire minden-
kinek dolgozatot kellett készíteni, elsza-
badult a pokol: témaválasztás, anyag-
gyűjtés, írás, előadás. Első közös meg-
mérettetésünket sikeresen átvészeltük.
Ezután átértük minden idők legemléke-

zetesebb osztálykirándulását, mikor az
erdőjárásból szlovákiai kirándulás lett.
Tizenegyedikben már kezdett formni a
levegő. Éreztük, hogy közelebb lép hoz-
zánk az a bizonyos "nagybetűs". Közös
erővel megnyertünk egy pályázatot, se-
gédkeztünk az első szalagavatónál, elbal-
laltattuk az első érettségizőket. Nyáron
elérkezett gimnáziumi éveink újabb te-
tőpontja, a táncfőbor. Ekkor néztünk vis-
sza a három évre, és láttuk, hogy milyen
gyorsan elrepült, semmit sem akartunk
elmulasztani, ezért még szorosabbra fűz-
tük a kötelékeket. Idén nagy viták bonta-
koztak ki a szalagavató ruhák körül, az
ünnepély - minden viszontagság ellené-
re - mégis nagyszerűen sikerült, és to-
vább mélyítette a közösség egységét.
Csak a második félévben eszméltünk fel,
hogy nyakunkon az érettségi és a felvéte-
li. Valószínűleg így van ez minden vég-
zős osztályban. Tételkidolgozás, tanulás,
jelentkezési lapok beadása, egyszóval ro-
hanás. Az utolsó hetek voltak a legnehe-
zebbek. Az osztályba lépve már reggel
terjengett a dolgozatszag, karikás sze-
mekkel ültünk a padok felett. Minden
ellen harcot kellett vívni. Érdekes mó-
don csak az utolsó nap ébredtünk rá,
hogy többé nem kell megpakolt táskával
iskolába jönni, és ez még hiányozni is
fog.

Itt maradó iskolatársainktól is el kell
most szakadnunk. Mint "nagy tapasztalt

öregék" búcsúzóul kitarást és mindenre
kiterjedő összetartást hagyunk rátok.

Most mindannyian megállíthatatlanul
rohanunk céljaink felé. Ezzel beteljesült a
középiskola legnagyobb és legnehezebb
feladata: alapot vetni a vágyaknak, tervek-
nek. Kialakult bennünk jövőnk vázlata,
persze az idő szinte az egészet át fogja raj-
zolni, de a keret mindig megmarad.

Homokóránk lepergett. Huszonhat egyéniség megy el most az iskolából, huszonhatan lépünk át egy új, kilátástalan világba. Túléltek ez a négy esztendő, az élet egyik napról a másikra a nyakunkba szakad. Még nem érték el igazán a közösen eltöltött időt, majd pár hónap, egy év vagy évtized múlva viszont örömmel emlékszünk vissza a nyugalomra, a békére, az ifjúságra.

Szeretnénk megköszönni igazgatónőnek a kitartást, osztályfőnöknőnknek a gondoskodást és odafigyelést, tanárainknak a sok türelmet és segítséget.

Tolnai Andrea (11.a) beszéde:

"Mindenik embernek a lelkében dal van; és az saját lelkét hallja minden dalban, és akinek szép a lakében az ének, az hallja mások énekét is szépnek."

Kedves Tizenkettedikesek! Babits Mihály gondolatával álllok ma elétek.

Elérkezett a várva várt, vagy nem várt negyedik év vége.

Ma kell, hogy búcsút vegyetek attól a közösségtől, melyben életetek legszebb napjait, a felnőtté válás csodáját éltétek meg. Ebben a közösségben, mely az eltelt négy év alatt családok volt, annyi élményre tehetetek szert, annyi boldog pillanatot élhettetek át, hogy egy több kötetes családregény lapjait is betöltené, ha megpróbálnánk papírra vetni.

"Mindennap megszűnik valami, Amiért az ember szomorkodik, De mindennap születik valami, Amiért érdemes élni és küzdeni."

Az idő telik, mi meg öregszünk... Most hogy búcsúztok, belegendoltatok-e, hogy hány jeggyel lettetek "vastagabbak" és mennyi beírással lettetek "gazdagabbak"? Segített a beírás, a jegy a felnőtté válásban és az iskolai rend megszokásában? Most már bevallhatjátok: Igen. Mikor idejöttetek, nem is hitték volna, hogy a "laza" általános sulis után még ezt is megszokjátok. De megszoktátok... és ezért lettetek jobbak és idősebbek. Ez az átmenet, bár legyen szigorú vagy netán merev, a legjobb és legbarátságosabb is-

kola, ahova járhattatok. Most már ti is tudjátok.

"A tudomány gyökerei keserűek, de gyümölcssei édesek."

-mondta Arisztotelész. A tanulás itt sem volt könnyű. De hát kinek az?

Mindig is gondolni fogunk arra, hogy volt előttünk egy osztály, amely jó példát mutatott. Most már mi leszünk az osztály, aki példával kell járjon mindenki előtt. Ti egyre többet foglalkoztatok a tanulással, s most már mi állunk ott, hogy nagyon komolyan vegyük magunkat.

"Amikor még gyermek voltam úgy beszéltem, mint a gyermek, úgy gondolkodtam, mint a gyermek úgy ítéltam, mint a gyermek. De mikor férfivá nőtem, elhagytam a gyermek szokásait"

- mondja Pál apostol a korinthusbeliekhez írt első levelében. Már papíron is felnőttek vagytok és ti döntötök életetek felől. Itt töltöttétek el életetek négy legváltozatosabb évét. Mikor ideérkeztetek még gyerekek voltatok, néhány hónapos személyi igazolvánnyal a zsebetekben. Nagy barátságok születtek, amelyek talán örökké megmaradnak. És most itt ültek, vegyes érzelmekkel teli szívvel. Boldogság, szomorúság, izgalom és félelem kavargat benneteket. Már szabadok vagytok, de mégsem vagytok azok. Most még azt gondolhatjátok, hogy az érettségi a legnagyobb megpróbáltatás.

Gondoljatok csak bele! Most volt, amikor még ti írtátok a búcsúztatókat, és most tessék! Nektek szól! A főszereplők most ti vagytok. De hallgassátok meg Tóth Sándor szavát.

"Nem az eltűnt idő, hanem a változásban a maradandóság: Isten kegyelme."

Valami teljesen új dolog vár rátok egy olyan életben, melyet lassan nektek kell felépíteni. Meg fogjátok látni, milyen csodálatos saját erőből építkezni.

Az iskola mindig jó menedék volt, de most ennek az érának vége szakad. Innentől már semmi sem véd meg benneteket az önálló boldogulástól, a nagybetűs ÉLETTől. Ami a mai világra legjobban jellemző, az az egyre keményebbé váló verseny, aki boldogulni szeretne, annak a tanulás nem fejeződik be az érettségivel, nyelvvizsgával és az ECDL vizsgával. Tovább kell menni, hogy már ti is részes lehettek egy Európai Unióban is kiemelkedő nemzetnek. Önmagatokért, a hazátokért és a későbbi családokért is meg kell tennetek ezt.

"Az embert nem lehet valamire megtanítani, csak hozzá lehet segíteni ahhoz, hogy a tudást maga szerezzze meg."

Galilei mondása lebegjen előttetek, ha már az értelmiségi életpályát választottátok, akkor ne elégedjétek meg a minimummal, mindig jobbra és jobbra kell törekedni, bár kudarcok is előfordulhatnak, tovább kell küzdeni, dolgozni és akkor ti is részes lehettek egy jobb Magyarországnak. Ezzel megteremtitek az alapokat magatoknak és a jövődöbéli családoknak. Ez azonban még nem elég. Fontos, hogy törődjétek a lelketekkel a jó életkörülmények és a jobb családi légkörhöz szükséges javak megtermelése mellett. Mindig maradjatok jó kereszténynek, adjatok az elmaradottaknak, de ha élhettek ezzel a hasonlattal: ne halat adjatok, hanem horgászbót.

"Az emlékezéshez nem emlék, hanem szeretet kell, S akít szeretünk, azt soha nem feledjük el!"

Shakespeare szavával búcsúzzunk tőletek.

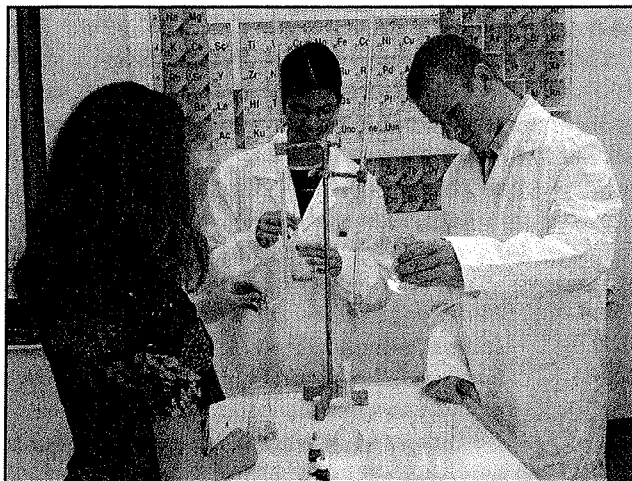
Fontos, hogy tudjátok, hogy ez az iskola mindig visszavár titeket és reméljük gyerekeitek is czekek a padokat fogják koptatni majd.

Református Középiskolák Országos Kémiaversenye

Iskolánkban az idén indult be a kémiaszakkör, ahol felkészülhetünk az ilyen versenyekre. A Református Középiskolák Országos Kémiaversenyét idén hatodszor rendezték meg Kiskunhalason. Minden évfolyamról egy diák indulhatott. Iskolánkat képviselték: Tóth Eszter (7.a); Száraz Tímea (8.a); Zákányi Borbála (9.c); Szávai Csaba (10.a); kísérő tanárunk Erzsébet tanárnő volt.

Pénteken délelőtt indultunk a szentendrei HÉV-állomásról. Így nagy bánatunkra aznap nem mehettünk iskolába. A vonatunk 9:30 perckor indult a Keleti-pályaudvarról. A Baár-Madas versenyzőivel utaztunk együtt. Az úton valaki tanult, valaki aludt. Dél körül megérkeztünk Kiskunhalasra, ahol finom ebéddel vártak minket. Ebéd után volt egy kis szabadidő, mi elmentünk fagyizni egyet. Ezután egy festékgyárba vittek el minket, ahol megismertük a festégyártás vegyi alapjait majd az üzemet és a labort is megnézhettük. Ez után megálltunk

Soltvadkerten a híres cukrászdában fagyizni egyet. A napot vacsorával és egy óriási tortával zártuk, de aki akart

10 óráig még kósálhatott a városban.

Reggel nehezen ébredtünk! Reggeli után áhítaton vettünk részt, majd mindenki gyűjthetett még bátorságot és elkezdődött a verseny. A 7. és 8. osztályosok 60 percig írták a feladatlapjukat. A 9. osztályosok laborral kezdtek, ami 2 órás volt, és csak ez után jött az írásbeli feladatuk. A 10. és 11. osztályosok

ezt fordítva csinálták. Erzsébet tanárnő ezalatt előadást tartott a kétszintű érettségiről a tanároknak.

Mivel nekünk, "kicsiknek" csak egy-órás volt a verseny, átváltottunk és elvittek minket a Csipkeházba, és a város főterére. Miután mindenki befejezte a versenyzést megébédeltünk és összepakoltunk az útra. A pincében, a közösségi teremben filmet néztünk, amíg a tanárok javították a dolgozatokat. Az eredményhirdetésen kiderült, hogy mindannyian a középmezőnyben végeztünk. A visszafelé úton mindenki megnézhetette a kijavított dolgozatát, ebből lehet a legtöbbet tanulni. Mivel fáradtak voltunk, így aludtunk és beszélgettünk a vonaton.

A pályaudvaron már vártak a szülők minket. Élményekkel telve szálltunk be az autókba.

Szerintem mindegyik versenyzőnk jól helyt állt. Ami azért is remek, mert most voltunk először ezen a versenyen. Remélem, akik jövőre mennek, ugyanilyen jól fogják érezni magukat, mint mi éreztük!

Tóth Eszter 7.a

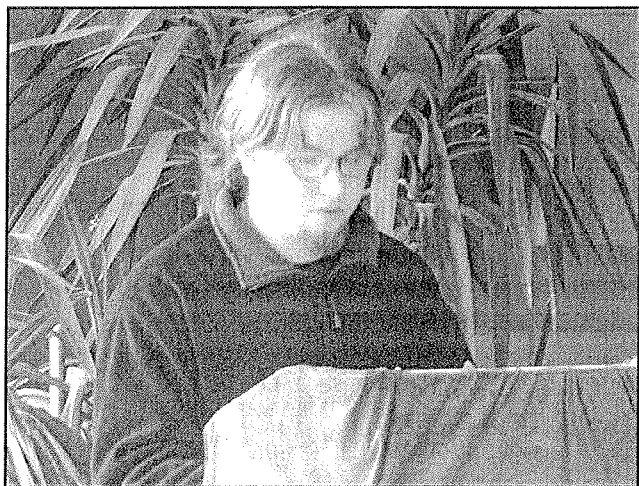
Domokos ösztöndíj

Idén másodszor került sor a Domokos ösztöndíj kiosztására. Erre a kitüntetésre csak azok pályázhatnak, akik egész évben részt vesznek az Irodalmi Alkotókör munkájában. Kéthe-

tente tartják üléseiket Judit tanárnő, Kiss Székely tanár úr és Tiszteletes úr segítségével, ahol lehetőségük nyílik saját prózai és verses alkotásaik bemutatására, mások műveinek szakszerű

megbírálására, különböző témák megvitatására.

A tél derekán aztán egyszer csak megjelenik a pályázat kiírása, tehát mindenki előtt ott a kézzelfogható - általában nem egyszeri - feladat. Idén ez Kemény Zsigmond egy regényének és Kiss Tamás egy versének elemzése volt. Több hónapon át

lehetett tanulmányozni, boncolgatni a műveket, amik bizony erősen próbára tették a jelöltek türelmét és tudását. Végül ketten tartottak ki a céljig és ahogy a bírálók méltatásából megtudtuk, mindketten remek munkát végeztek.

A nyertes Simándi Csaba (12.a) lett, aki idén már az OKTV-n, a területi fordulóra való bekerülésével bizonyított. A díjkiosztó ünnepélyen, ahol megjelent a Domokos házaspár is, mindkét pályázó egy rövid előadásban ismertette dolgozatát. Csaba az első helyezettnek járó pénzdíj mellett megkapta a Domokos emléklapokat is, amiből már egyet -tavalyról- magáénak tudhat. Tímár Gergő (12.a), mint második helyezett pénzdíjtalmat kapott.

Mindkettőjüknek gratulálunk és mivel ők idén végzősként elhagyják a gimnáziumot, kíváncsian várjuk, kik lépnek a helyükbe!

-y-n

Tokyo Josey Kórus vendégszereplése

Május 16-án este 6 órakor a Polgármesteri Hivatal Dísztermében japán - magyar kórus est volt.

A japán kórus magyarországi körutat tervezett és népdalokat éneklő kórossal kereste a kapcsolatot. A KÓTA, országos kórus szervezéssel foglalkozó részlege a Filibili Népdalkört ajánlotta. Még ősszel elindult a levelezés, a kapcsolatfelvétel a két csoport között.

Az est első felében ők mutatkoztak be, és a városi népdalverseny győztesei, így a Csipkefa is énekelt. Az est második felében pedig közösen énekeltünk. Ők magyarul, népdalokat, népdalfeldolgozásokat, mi pedig japán dalokat. A dalaik szép pentaton dallamok, amelyek nem voltak idegenek számunkra. Annál nehezebb volt a japán szöveget megtanulnunk! De nagy lelkesedéssel és szorgalommal tanultuk a virágos bambuszkalapról és a kergetőző tehénokról szóló népdalfeldolgozásokat.

A kórusukat 1982-ben olyan nők alapították, akik a tokyoi Kulturális Központban működő, jól ismert japán karnagy Sekiya Shin kórustanfolyamára jártak. Alapítása óta a kórus sok külföldi és japán zeneművet adott elő. Például,

Holst: Hét részes énekét, V. Williams: A négy évszak népdalai. 1992-ben Adachi Yoichi úr lett a Tokyo Josey kórus másod-

JAPÁN-MAGYAR KÓRUSEST

東京女声合唱団
TOKYO JOSEI CHOIR

2004. május 14.
Soproni Liszt Ferenc Pedagógus Énekkar

2004. május 16.
Filibili Népdalkör

2004. május 19.
Gizella Kamarakórus

SOPRON Időpont: 2004. május 14. pontok este 19:00 óra Helyszín: Liszt Ferenc Konferencia és Kulturális Központ Cím: Liszt Ferenc u. 1.	SZENTENDRE Időpont: 2004. május 16. vasárnap este 18:00 óra Helyszín: Szentendrei Polgármesteri Hivatal Díszterme Cím: Városház tér 3.	VESZPRÉM Időpont: 2004. május 19. szombat este 19:00 óra Helyszín: HÉMO Cím: Zelka Máté tér 1.
--	--	--

FREE ENTRANCE / BELÉPÉS INGYENES

SUZUKI

karnagya. Több mint húsz koncertjük volt, amelyen mindkét karnagy vezényelt. Hét alkalommal látogattak el

Európába, koncertturné során. 1999-ben a finnországi Tampereben rendezett Nemzetközi Kórusfesztiválon arany minősítést kaptak, 2000-ben Spanyolországban, Barcelonában, a Nemzetközi Népdalfesztiválon ezüst díjat kaptak. Ez alkalommal Adachi Yoichi vezényelt. Nagyon különleges volt a repertoárjuk és az előadásmódjuk. Csengettyűk szólaltak meg, kis sárga labdákat dobáltak és a végén még táncoltak is! Nagy öröm volt velük együtt énekelni a Medeta, medeta és a Szaucsi kezdetű énekeket. A koncert végén ők hívtak meg egy fogadásra, ahol mindnyájan kaptunk tőlük ajándékot is; zöld teát, origamit, kislabdát, bélyeget.

Azt mondják, a magyar vendéglátás világhírű. Én úgy gondolom, hogy mégis most mi tanulhattunk sokat tőlük. Figyelmességet, kedvességet, kulturált viselkedést. A fogadás végén elénekelték egy japán altatót, mi is el kezdtük az "Erdő mellett estvéledtem" kezdetű népdalunkat. Ekkor ismét meglepődtünk, mert velünk együtt énekeltek, magyarul.

Mindnyájan, lelkileg meggazdagodva és nagy-nagy tanulsággal térünk haza. Az biztos, hogy életre szóló élmény volt japánul énekelni!

Lázár Enikő

KGRE

A Károli Gáspár Református Egyetem - ahogyan a neve is mutatja - egyházi, közelebből református fenntartású felsőoktatási intézmény. Négy kara van: teológiai, jogi, bölcsész és tanítóképző. Az első három Budapesten működik egyetemi fakultásként, a negyedik Gyöngyösön, főiskolai végzettséget adva.

Iskolánknak a bölcsész karral van közelebbi kapcsolata, ahonnan már harmadik éve a leendő holland szakos tanárok hozzánk járnak gyakorolni. Most májusban egy nagyobb, közel 50 fős csapat érkezett hospitál-

lásra. Voltak közöttük magyar, történelem, hittan, német, angol, holland sőt ja-

pán szakosok is. Ezúttal az érdekelte őket, milyenek egy egyházi iskolában a hétköznapiak, milyen a tanórai fegyelem, hogy magyaráznak a tanárok, elég aktívak-e a diákok, segíti vagy gátolja a tanár-diák kapcsolat a munkát. A "kis-tanárok" 4-5 fős csoportokban vettek részt két órán, tehát szinte minden osztályba jutott vendég.

Reméljük, jó hírünket vitték tovább! Mi legalábbis igyekeztünk a szokásosnál jobban összeszedni magunkat... Idén is vannak a 12.-esek közül, akik erre az egyetemre adták be a jelentkezésüket. Még az is előfordulhat, hogy egyszer ők vagy akár mi jövünk ide vissza látogatóként.

Vagantes

Pontosabb néven Vagantes trió, melynek megalapítói és tagjai Kálmán Péter, Szabó István és Tóth István. Szinte mindnyájan megismerkedhettünk a három kitűnő zenésszel, hiszen a Pest Megyei Könyvtárban (rövidebb nevén P. M. K.-ban) külön nekünk, a Református Gimnázium tanulóinak adtak ünnepi koncertet. Ez részben annak is köszönhető, hogy az együttes egyik tagja - Tóth István gimnáziumunk 11. a osztálybeli tanulójának, Tóth Eszternek az édesapja.

A március 15.-ei ünnepély alkalmából megrendezett előadás nagyszerű élményt nyújtott. A megzenésített versek és azok zenei interpretálása mindenképpen megmozgatták gondolatainkat, azon túl, hogy élményekben is gazdagodtunk.

Az együttes három tagja nemcsak az ezen az előadáson felhasznált hangszereken tud profi módon játszani. Kálmán Péter többnyire lanton és ütőhangszereken, Szabó István lanton, gitáron, milánói mandolinon, kobozon, töröksípon, Tóth István pedig különböző furulyá-

kon, fuvolán, zergekürtön játszik. Az énekhangot a zenei játékhoz Szabó István és Tóth István szolgáltatják.

A következő sorokban pedig saját ars poeticájukat olvashatjuk együttesükről:

"A Vagantes trió fő működési területe a régi magyar énekelt költészet bemutatása. Balassi Bálint, Esterházy Pál, Berzsenyi Dániel, Arany János, Petőfi Sándor és más költők verseit szólamatjuk meg egykorú dallamaikkal sokszínű feldolgozásban. Koncertjeinken a magyar zene gyöngyszemei mellett felhangzanak a közép-európai muzsika magyar vonatkozású hangszeres darabjai is.

Repertoárunk túlnyomó része olyan újdonság és különlegesség, mely csak együttesünk műsoraiban, lemezein hallható.

Koncertjeink nem egyszerűen csak zenei produkciók, hanem művelődéstörténetünk egyes korszakainak a múlt nyelvén a mának szóló üzenetei, krónikái is.

Előadásaink a gazdag formais és az üde hangzásvilágnak valamint a megszólaló különleges hangszereknek köszönhetően sokoldalúak és látványosak. Hangversenyeink akusztikusan illetve nagy létszámú közönség esetén erősített hangzással egyaránt megvalósíthatók. Magunk konferálunk, kérésre német nyelven is."

Bartha Emőke 11.a

Diaképek

Iskolánknak 2003-ban egy kedves, idős földrajz tanárnő, Bodoky Margit, több mint 200 db színes diaképet ajándékozott. Az ország három református gimnáziumát tisztelte meg nagylelkű adományával. A Szentendrei Református Gimnáziumra azért esett a választása, mert részt vett egy nyári rendezvényen az iskolánkban. Ekkor döntött úgy, hogy hozzájárul gimnáziumunk "épüléséhez".

A tanárnő egy budapesti iskolában tanított földrajzot, s azért vonult viszonylag hamar nyugdíjba, hogy azokat a helyeket, országokat, népeket és természeti szépségeket, amiről tanult és tanított felkutatthassa. A tanítványaival szinte egész Magyarországot bejárta, ezen kirándulások emlékét őrzi első

diasorozatunk (Magyarország kastélyai, várai és arborétumai). A napokban kapjuk meg az újabb felcímkezett, gondosan kiválogatott sorozatot, mely Erdély megismerésében lesz segítségünkre. Hajnalka tanárnő személyesen is találkozott a tanárnővel. Ezen a találkozáson a Tanárnő több órát mesélt kirándulásairól, melyek során egész Európát bejárta. Nagy szeretettel mutatta meg diagyűjteményét, mely több ezer felvételtől áll. Naponta több órát dolgozik azon, hogy ezt a bámulatos gyűjteményt témánként, országokként szétválogassa, felcímkezze és a három iskola között szétossza. Tiszteletet és csodálatot keltett bennem a tanárnő munkája és élete. Egy életművet hagy ránk, mely segítségével hazánkat, eu-

rópai országokat és tájakat ismerhetünk meg. Ennél is fontosabbnak tartom, hogy az Ő "szemével" a világra tekintve nemcsak hegyeket, városokat, épületeket láthatunk, hanem egy egész élet értékeivel, szépségeivel és szeretetével tanít minket látni. Példaként állhat előttünk a Tanárnő szellemi és testi frissessége is. Bár már elmúlt 90 éves, még tavaly nyáron is túrázott, s folyamatosan figyelemmel kíséri a világ híreit, a mai napig a természetfilmeket, s a dokumentumfilmeket szereti a legjobban.

A diaképek nemcsak a földrajz órákon láthatóak, Gabriella tanárnő és tanítványai is örömmel használják őket, pl.: a témanapon a kastélyok szemléltetésénél.

Tóth Eszter 7. a

"Z" azaz a 11. osztály focicsapatának sikeres erdélyi turnéja

Vasárnap, a második napon, éhesen és fáradtan érkezünk meg a Báthory István líceum sportpályájára. Nem tudtuk, hogy mi vár ránk. Egy egész jól felszerelt öltöző után bemelegítettünk és elkezdtük a játékokat. Az első pillanatban még mindenki szorongott egy kicsit, de az első gól után, melyet Peti rúgott az ellenfél kapujába, már mindenki felszabadultan játszott (bár még mindenki-ben élt és dolgozott az aznap-i ebéd emléke...). A szoros eredményt hozó meccs alatt Peti egyszer Dani kétszer villant, s az egyenlítő gólt követően Gábor eldöntötte a mérkőzést. Hátsó védősorunk rengeteg ellenséges támadást hiúsított meg. A 4-3-ra megnyert meccs hatalmas önbizalmat adott a következő meccsekre.

Másnap a Marosvásárhelyi Bolyai Líceum ellen játszottuk 3 óra alvás, a Tordai-hasadékbeli túra s más éppen nem pihentető programok után. Mindenki energiától duzzadt a meccs előtt. A kicsit erősebb fizikai létű székely testvéreinket látva a melegítés alatt kérdésessé vált a meccs végkimenetele. Ám a frenetikus védősor mellett - név szerint: Tolonics Gergely, Márk Csaba, Kevevári Balázs és kiegészülve Iski Ferivel - az ellenfélnek egyszerűen lehetetlenné vált a kapunkba találni. Móríc kiválóan védett és indította csatárainkat. Előbb Csiffáry vágott kettőt majd Knapp Dani egyet és végül Kevevári Peti adta a kegyelemdőfést. Ezzel a meccs a szó szoros értelmében kiütéses, 4-0-val végződött a mi javunkra.

A szerdai napon - a szokásos 3 óras alvás után - a kézdivásárhelyi Bod Péter Re-

formátus Kollégium ellen állt föl csapatunk. A legnehezebb meccsünket itt játszottuk egy szerény döntetlenre. Az eredmény 2-2-re végződött Tolonics Gergely jóvoltából. A többire leplet...

A meccseket illetően muszáj volt ráébrednünk, hogy csapatunk beérett és képes eredményeket elérni.

Gólszerzőink a két nyert és a z egy döntetlenre végződő meccseken:

	Tolonics Gergő	Csiffáry Gábor	Knapp Dániel	Kevevári Péter
Kolozsvár		1	2	1
Marosvásárhely		2	1	1
Kézdivásárhely	2			
Összesen	2	3	3	2

Gondolatok a 11. osztály kirándulásáról

- Mindenki érezte, hogy ez az utolsó (hivatalosan) együtt töltött kirándulásunk.

- Sűrű volt a program a rendelkezésre álló időhöz képest, és így nem tudtunk mindent megjegyezni, kicsit összerosódtak az események.

- Az étel kicsit szokatlan, mert nem ezekhez az ízekhez vagyunk hozzászokva, de mindent ki kell próbálni egyszer.

- A legjobban a Tordai-hasadék tetszett, a kirándulás itt nagyon jó volt.

- Székelyföld egésze nagyon szép volt, és tetszett, hogy ott sok magyarral találkoztunk.

- Székelyudvarhelyen, Szejkefürdőn Orbán Balázs székelykapui is érdekesek voltak, és jó volt hogy azt is megtudtuk, melyik jel mit szimbolizál.

- A városok közül Marosvásárhely tetszett a legjobban, a szállás is itt volt a legjobb.

- Az osztály is jobban összekovácsolódott

szerintem, jókat lehetett beszélgetni mindenkivel.

- Nekem a legjobban a templomok tetszettek.

- Az jó is volt meg nem is, hogy minden este máshol aludtunk.

- Ez volt az eddigi legszebb hely, ahol együtt voltunk.

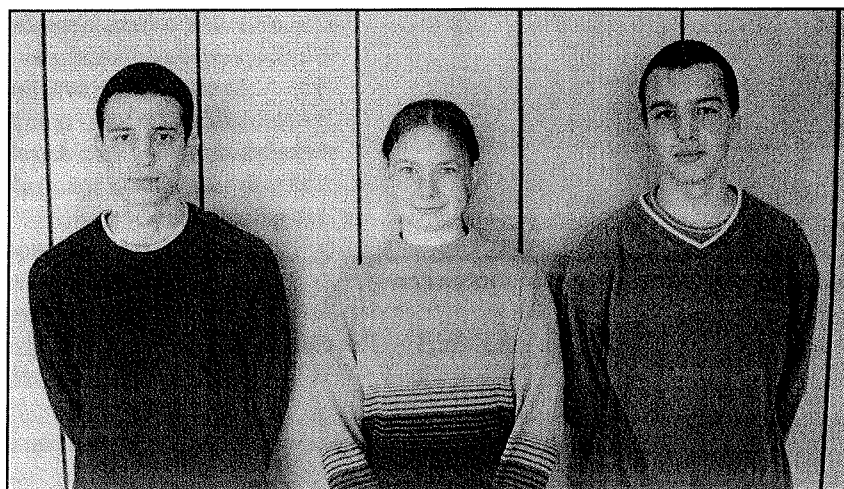
- Jó lett volna megnézni a kézműves jellegzetes tárgyakat, mint pl. a cseresznyefából faragott pipa, de majd legközelebb.

-Elmélélhettem otthon, hogy mi mindent láttam...

Az Adria ösztöndíj nyertesei:
 Csuhai Eszter (10.a), Szűcs Emese (9.c),
 Szíjj Lilla (9.c), Szakács Anita (9.b)

A Málta ösztöndíj nyertesei:
 Szabó Miklós (10.a), Káldy Kata (11.a),
 Kun Gergely (10.a)

**A KULCS ösztöndíj
 nyertese:**
 Földi Nikolett (9.b)

Alfa újság

A szerkesztőség tagjai:

dr. P. Tóth Béláné
 Földi János

Szabó Anna Zsófia 6.a
 Tóth Eszter 7.a
 Varga Bence 8.a
 Batka Balázs 9.a
 Béltéki Gábor 9.a
 Földi Nikolett 9.b
 Juhász Eszter 9.b
 Bartha Emőke 11.a

Tördelő: Gellen Péter

E-mail: alfa@szrg.hu

Honlap: www.szrg.hu

Cím: Szentendrei Református
 Gimnázium

2000 Szentendre, Áprily tér 5.

Telefon: 06/26 302-595

ECDL

Sikerült. Kicsivel több, mint egy éve, amikor idejöttem az iskolába még nem is gondoltam, hogy ez év áprilisában túl leszek az utolsó ECDL-vizsgámon. **T a v a l y** áprilisban tettem le az első modult, amikor osztálytársaim már a negyediknél tartottak. Nyáron behoztam a többiekhez viszonyított lemaradásomból, amiben osztályfőnököm, Kiss Székely Zoltán tanár úr is segítségemre volt. Nem mondhatom, hogy minden vizsga éppenséggel könnyű, de mindenkit csak arra tudok biztatni, hogy csinálja végig, mert nem is olyan nehéz, mint ahogy először tűnik. Gondoljatok bele, hogy milyen jól mutat majd egy már a gimnáziumban megszerzett ECDL -bizonyítvány az önéletrajzotokban a gyakorlati hasznáról nem is beszélve.

Kívánok mindenkinek kitartást a felkészülésben és sok sikert a vizsgákhoz.

Tóth Eszter 11.a